

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De **POSTRIJDER** verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER DER PROVINCE LIMBURG verschijnt wekelijks drie maal: 's dinsdags en 's don- derdags in een DUBBEL BLAD; 's zaterdags in TWEDE DUBBELE BLA- DEN groot formaat.

De prijs, drie maal per
week, is zes franken;
tweemaal vijf franken;
's zaterdags alleen vier
franken.

Hij geeft wekelijks twee
boeiende mengselwerken.

Het is het grootste en
bijgevolg het voordeelste
blad der provincie.

TONGEREN, DEN 20 JANUARI 1906.

VAN ALLES WAT.

AAN WIE DE SCHULD? — De socialisten
roepen de openbare verantwoordelijkheid in
op de volksvertegenwoordigers der meerder-
heid die, volgens hen, door hun snoode
lijsten, de schuld zijn der verdragen die
de bespreking der nieuwe wet op de mijn-
en ondergrond.

Welnu, zij zouden beter doen aan die
verantwoordelijkheid licht te geven tegen
gezel Denis die voor gezegde verdragen
alleen verantwoordelijk is.

Het verslag der middelenafdeling, ge-
last met het onderzoek van het welstand
werpt, wordt niet neergelegd. Wie is daar
de schuld van? Niemand anders dan ge-
zel Hector Denis.

Telkens dat de middelenafdeling ver-
gaderd, komt gezel Denis af met een
nieuwe ellenlange zagerij. In October
laast heeft hij de neerlegging begonnen
van een nota der minderheid. In elke
vergadering legt hij daarvan eenige
nieuwe bladzijden neer, en, alsof het een
feuilleton betrof die de hoogste belang-
stelling wekt, is het telkens: „wordt
voortgezet“.

Wat zijn reeds, zoo het schijnt, aan de
vijftigste bladzijde. Doch, daar de nota
der minderheid er wellicht 150 tot 200
zullen tellen — zonder de diagrammen en de
statistiek te tellen — zullen wij mis-
schien rond Mei of Juni vernemen wat
de minderheid door het orgaan van gezel
Denis, verlangt.

En dan durven de partijgenooten van
dien zageman de schuld der verdragen
op de leden der meerderheid leggen!

DOMPERSFABRIEK. — De *Moniteur*
heeft de lijst afgekondigd van de laurea-
ten in den wedstrijd van 1905, door de
regering ingesteld voor het toekennen
van reisbeurzen.

Een en twintig mededingers hebben
de proef met goed gevolg onderstaan en
zijn gerangschikt.

Zonder dit getal zijn er tien doktooren
der Hoogeschool van Louvain, acht der
Hoogeschool van Luik, één der Hoog-
school van Gent en twee der Hoogeschool
van Brussel.

Zoals men ziet, staat de Katholieke

heerlijke inferietje aan de schoone hoorden

van den Nijl, dat hij daar had gelezen? Nu een

zacht satijnruis over het gras en een

koude viel over den knaap. Het waren vader en

moeder.

Zijn besluit was gauw genomen; hij rende

het heuvelje op naar de bouwvallen, en daar

in een soort van kelderkamer, waar de tuin-
lieden hunne gereedschappen bergen, verschoor

zich de toekomstige erfgenaam van Niedeck,
ademloos wachtend, tot zijne ouders voorbij

zouden zijn.

Hij verstijfde zich.

Langzaam, zwaar en dof kwamen zij nader;

de schreden. Hij hoorde duidelijk den langen,

gerakenen stap van zijn vader, en dristig daar-
tusschen, den nijdigen stap van moeder, en het

ritsele van den zwaren, ziden onderkroon
gekleurde en zwarten kant. Dichter kwamen

ze, heel dicht, in de bouwvallen, en hij hoorde
zijne moeder neervallen op de steenen bank en
„stemmen...“ Klomk tot en vreedt van
moeder.

— Hier zijn we alleen, breekt nu open en leeg.

Hij kon zijn vader zien, geelgeek, angstig

vegend van het voorhoofd, met zijn zijden zak-
doek, de groote angstdruppels.

— This is men geen oogenblik zeker, er zijn

altijd ooren die luisteren, en ik kan die onze-
kerheid niet langer verdragen. Het een of het

ander, laat hooren!

Hij stond als genadigd, de jongen, achter de

kelderdeur. Door een spleet kon hij het gezicht

zien van den vader, midden in de zonnestraal;

de zonnestralen dansen er om heen.

— Was nog geblift, de oogen ver vooruit,

de handen bevestigd en de tanden bijtend aan
bloed de dunne witte lippen.

— Toen een rauwe gij.

— Verzoek om ommondig verklaren van Willi-
bald afgeslagen! Geruineerd!

— Nu, in den breedten zonnestraal naast hem,
zijne moeder! Een vreeselijke schrik overviel
den knaap. Die trekken, die mond, die kleur,
was dat zijne moeder? En die stem, hoog en
scherp!

— Rudiger! alles is vruchteloos geweest!

Alles, alles is vergeefs! die dagen in dat
kruisnet!

— Een ruwe trotsche lach.

— Knappe, slimme diplomaat! Ha, wat ik

het niet, dat al onze listen en lagen tegenover
dien zo verspland zoudt zijn?

— Natuurlijk, na de les weet men altijd meer
dan daarvoor. Waart hij het niet die hij het
eerst aanrade Willibald in een krankzinnig-
gesticht te zetten?

— Natuurlijk als enig middel om uw familie
van den hongerdood te redden.

— En wiens schuld is het dan dat wij verho-
nieren? De lieve schoonzvader, de werkster!

— Rudiger!

— De speculant, de meeneidige, de valsche
dief, die grafelijke vijers loot met zijne mil-
lioneen. Als uw vermogen, waarop ik heb
gekend, niks dan een inbeelding blijkt te
zijn, is dat mijn schuld?

— En achter de deur klopte een kinderhart of
het besten zou, en groote droomerige oogen
stonden wij open van schrik door de spleet,
naar de volk zonnestofjes en de twee geelwitte,
verwongen gezichten.

— Melanie kruiste de armen over de borst.

— Nu nog, schone, geef zij een zeer linke
man om u uw leven lang te laten verlesenen
met het geld van uw vrouw! Bah! ik heb
maar geleerd op de miljoenen van mij en mijn
vader; toen ge die hadt, diecht ge niet meer
aan een staatszaak, niet waar? Enfin ge zult
het nu moeten inzien! Ga eenigen tijd op
de schoolbanken of zie ge nog niet, dat er niets
verrecherlijks is dan uw tijd te verslijten
zoals hij hebt gedaan van andersmans geld.

— Als zweepselgen vielen de woorden op de ziel
van den jongen achter de ijzeren kelderdeur.
En liever er diepe sporen na en reton er het
zwakte, fijne vleesch open.

Hij zag door de spleet, half waanzinnig van
medelijden met den vader, die zich niet ver-
degen kon en zich nu klein moest voelen heel
klein tegenover zichzelf en zijne vrouw.

— Met de kracht der wanhoop klemde hij zijne
kleine hand om den ijzeren knop.

— Nu zag hij een vreemd licht in de oogen van
zijn vader, die langzaam het bleke gelaat
ophief.

— Geen woord, hij keerde zich om en wilde
gaan. Maar eens stond hij weer naast hem,
en smekend nu, klomk het weer:

— Rudiger, vergeef me! Ik was waanzinnig.

— Knappe, slimme diplomaat! Ha, wat ik

het niet, dat al onze listen en lagen tegenover
dien zo verspland zoudt zijn?

— Natuurlijk, na de les weet men altijd meer
dan daarvoor. Waart hij het niet die hij het
eerst aanrade Willibald in een krankzinnig-
gesticht te zetten?

— Natuurlijk als enig middel om uw familie
van den hongerdood te redden.

— En wiens schuld is het dan dat wij verho-
nieren? De lieve schoonzvader, de werkster!

— Rudiger!

— De speculant, de meeneidige, de valsche
dief, die grafelijke vijers loot met zijne mil-
lioneen. Als uw vermogen, waarop ik heb
gekend, niks dan een inbeelding blijkt te
zijn, is dat mijn schuld?

— En achter de deur klopte een kinderhart of
het besten zou, en groote droomerige oogen
stonden wij open van schrik door de spleet,
naar de volk zonnestofjes en de twee geelwitte,
verwongen gezichten.

— Melanie kruiste de armen over de borst.

— Nu nog, schone, geef zij een zeer linke
man om u uw leven lang te laten verlesenen
met het geld van uw vrouw! Bah! ik heb
maar geleerd op de miljoenen van mij en mijn
vader; toen ge die hadt, diecht ge niet meer
aan een staatszaak, niet waar? Enfin ge zult
het nu moeten inzien! Ga eenigen tijd op
de schoolbanken of zie ge nog niet, dat er niets
verrecherlijks is dan uw tijd te verslijten
zoals hij hebt gedaan van andersmans geld.

— Als zweepselgen vielen de woorden op de ziel
van den jongen achter de ijzeren kelderdeur.
En liever er diepe sporen na en reton er het
zwakte, fijne vleesch open.

Hij zag door de spleet, half waanzinnig van
medelijden met den vader, die zich niet ver-
degen kon en zich nu klein moest voelen heel
klein tegenover zichzelf en zijne vrouw.

— Met de kracht der wanhoop klemde hij zijne
kleine hand om den ijzeren knop.

— Nu zag hij een vreemd licht in de oogen van
zijn vader, die langzaam het bleke gelaat
ophief.

— Geen woord, hij keerde zich om en wilde
gaan. Maar eens stond hij weer naast hem,
en smekend nu, klomk het weer:

— Rudiger, vergeef me! Ik was waanzinnig.

— Knappe, slimme diplomaat! Ha, wat ik

het niet, dat al onze listen en lagen tegenover
dien zo verspland zoudt zijn?

— Natuurlijk, na de les weet men altijd meer
dan daarvoor. Waart hij het niet die hij het
eerst aanrade Willibald in een krankzinnig-
gesticht te zetten?

— Natuurlijk als enig middel om uw familie
van den hongerdood te redden.

— En wiens schuld is het dan dat wij verho-
nieren? De lieve schoonzvader, de werkster!

— Rudiger!

— De speculant, de meeneidige, de valsche
dief, die grafelijke vijers loot met zijne mil-
lioneen. Als uw vermogen, waarop ik heb
gekend, niks dan een inbeelding blijkt te
zijn, is dat mijn schuld?

— En achter de deur klopte een kinderhart of
het besten zou, en groote droomerige oogen
stonden wij open van schrik door de spleet,
naar de volk zonnestofjes en de twee geelwitte,
verwongen gezichten.

— Melanie kruiste de armen over de borst.

— Nu nog, schone, geef zij een zeer linke
man om u uw leven lang te laten verlesenen
met het geld van uw vrouw! Bah! ik heb
maar geleerd op de miljoenen van mij en mijn
vader; toen ge die hadt, diecht ge niet meer
aan een staatszaak, niet waar? Enfin ge zult
het nu moeten inzien! Ga eenigen tijd op
de schoolbanken of zie ge nog niet, dat er niets
verrecherlijks is dan uw tijd te verslijten
zoals hij hebt gedaan van andersmans geld.

— Als zweepselgen vielen de woorden op de ziel
van den jongen achter de ijzeren kelderdeur.
En liever er diepe sporen na en reton er het
zwakte, fijne vleesch open.

Hij zag door de spleet, half waanzinnig van
medelijden met den vader, die zich niet ver-
degen kon en zich nu klein moest voelen heel
klein tegenover zichzelf en zijne vrouw.

— Met de kracht der wanhoop klemde hij zijne
kleine hand om den ijzeren knop.

— Nu zag hij een vreemd licht in de oogen van
zijn vader, die langzaam het bleke gelaat
ophief.

— Geen woord, hij keerde zich om en wilde
gaan. Maar eens stond hij weer naast hem,
en smekend nu, klomk het weer:

— Rudiger, vergeef me! Ik was waanzinnig.

— Knappe, slimme diplomaat! Ha, wat ik

het niet, dat al onze listen en lagen tegenover
dien zo verspland zoudt zijn?

— Natuurlijk, na de les weet men altijd meer
dan daarvoor. Waart hij het niet die hij het
eerst aanrade Willibald in een krankzinnig-
gesticht te zetten?

— Natuurlijk als enig middel om uw familie
van den hongerdood te redden.

— En wiens schuld is het dan dat wij verho-
nieren? De lieve schoonzvader, de werkster!

— Rudiger!

— De speculant, de meeneidige, de valsche
dief, die grafelijke vijers loot met zijne mil-
lioneen. Als uw vermogen, waarop ik heb
gekend, niks dan een inbeelding blijkt te
zijn, is dat mijn schuld?

— En achter de deur klopte een kinderhart of
het besten zou, en groote droomerige oogen
stonden wij open van schrik door de spleet,
naar de volk zonnestofjes en de twee geelwitte,
verwongen gezichten.

— Melanie kruiste de armen over de borst.

— Nu nog, schone, geef zij een zeer linke
man om u uw leven lang te laten verlesenen
met het geld van uw vrouw! Bah! ik heb
maar geleerd op de miljoenen van mij en mijn
vader; toen ge die hadt, diecht ge niet meer
aan een staatszaak, niet waar? Enfin ge zult
het nu moeten inzien! Ga eenigen tijd op
de schoolbanken of zie ge nog niet, dat er niets
verrecherlijks is dan uw tijd te verslijten
zoals hij hebt gedaan van andersmans geld.

— Als zweepselgen vielen de woorden op de ziel
van den jongen achter de ijzeren kelderdeur.
En liever er diepe sporen na en reton er het
zwakte, fijne vleesch open.

Hij zag door de spleet, half waanzinnig van
medelijden met den vader, die zich niet ver-
degen kon en zich nu klein moest voelen heel
klein tegenover zichzelf en zijne vrouw.

— Met de kracht der wanhoop klemde hij zijne
kleine hand om den ijzeren knop.

— Nu zag hij een vreemd licht in de oogen van
zijn vader, die langzaam het bleke gelaat
ophief.

— Geen woord, hij keerde zich om en wilde
gaan. Maar eens stond hij weer naast hem,
en smekend nu, klomk het weer:

— Rudiger, vergeef me! Ik was waanzinnig.

— Knappe, slimme diplomaat! Ha, wat ik

het niet, dat al onze listen en lagen tegenover
dien zo verspland zoudt zijn?

— Natuurlijk, na de les weet men altijd meer
dan daarvoor. Waart hij het niet die hij het
eerst aanrade Willibald in een krankzinnig-
gesticht te zetten?

— Natuurlijk als enig middel om uw familie
van den hongerdood te redden.

— En wiens schuld is het dan dat wij verho-
nieren? De lieve schoonzvader, de werkster!

— Rudiger!

— De speculant, de meeneidige, de valsche
dief, die grafelijke vijers loot met zijne mil-
lioneen. Als uw vermogen, waarop ik heb
gekend, niks dan een inbeelding blijkt te
zijn, is dat mijn schuld?

— En achter de deur klopte een kinderhart of
het besten zou, en groote droomerige oogen
stonden wij open van schrik door de spleet,
naar de volk zonnestofjes en de twee geelwitte,
verwongen gezichten.

— Melanie kruiste de armen over de borst.

— Nu nog, schone, geef zij een zeer linke
man om u uw leven lang te laten verlesenen
met het geld van uw vrouw! Bah! ik heb
maar geleerd op de miljoenen van mij en mijn
vader; toen ge die hadt, diecht ge niet meer
aan een staatszaak, niet waar? Enfin ge zult
het nu moeten inzien! Ga eenigen tijd op
de schoolbanken of zie ge nog niet, dat er niets
verrecherlijks is dan uw tijd te verslijten
zoals hij hebt gedaan van andersmans geld.

— Als zweepselgen vielen de woorden op de ziel
van den jongen achter de ijzeren kelderdeur.
En liever er diepe sporen na en reton er het
zwakte, fijne vleesch open.

Hij zag door de spleet, half waanzinnig van
medelijden met den vader, die zich niet ver-
degen kon en zich nu klein moest voelen heel
klein tegenover zichzelf en zijne vrouw.

— Met de kracht der wanhoop klemde hij zijne
kleine hand om den ijzeren knop.

— Nu zag hij een vreemd licht in de oogen van
zijn vader, die langzaam het bleke gelaat
ophief.

— Geen woord, hij keerde zich om en wilde
gaan. Maar eens stond hij weer naast hem,
en smekend nu, klomk het weer:

— Rudiger, vergeef me! Ik was waanzinnig.

— Knappe, slimme diplomaat! Ha, wat ik

het niet, dat al onze listen en lagen tegenover
dien zo verspland zoudt zijn?

— Natuurlijk, na de les weet men altijd meer
dan daarvoor. Waart hij het niet die hij het
eerst aanrade Willibald in een krankzinnig-
gesticht te zetten?

— Natuurlijk als enig middel om uw familie
van den hongerdood te redden.

— En wiens schuld is het dan dat wij verho-
nieren? De lieve schoonzvader, de werkster!

— Rudiger!

— De speculant, de meeneidige, de valsche
dief, die grafelijke vijers loot met zijne mil-
lioneen. Als uw vermogen, waarop ik heb
gekend, niks dan een inbeelding blijkt te
zijn, is dat mijn schuld?

— En achter de deur klopte een kinderhart of
het besten zou, en groote droomerige oogen
stonden wij open van schrik door de spleet,
naar de volk zonnestofjes en de twee geelwitte,
verwongen gezichten.

— Melanie kruiste de armen over de borst.

— Nu nog, schone, geef zij een zeer linke
man om u uw leven lang te laten verlesenen
met het geld van uw vrouw! Bah! ik heb
maar geleerd op de miljoenen van mij en mijn
vader; toen ge die hadt, diecht ge niet meer
aan een staatszaak, niet waar? Enfin ge zult
het nu moeten inzien! Ga eenigen tijd op
de schoolbanken of zie ge nog niet, dat er niets
verrecherlijks is dan uw tijd te verslijten
zoals hij hebt gedaan van andersmans geld.

— Als zweepselgen vielen de woorden op de ziel
van den jongen achter de ijzeren kelderdeur.
En liever er diepe sporen na en reton er het
zwakte, fijne vleesch open.

Hij zag door de spleet, half waanzinnig van
medelijden met den vader, die zich niet ver-
degen kon en zich nu klein moest voelen heel
klein tegenover zichzelf en zijne vrouw.

— Met de kracht der wanhoop klemde hij zijne
kleine hand om den ijzeren knop.

— Nu zag hij een vreemd licht in de oogen van
zijn vader, die langzaam het bleke gelaat
ophief.

— Geen woord, hij keerde zich om en wilde
gaan. Maar eens stond hij weer naast hem,
en smekend nu, klomk het weer:

— Rudiger, vergeef me! Ik was waanzinnig.

— Knappe, slimme diplomaat! Ha, wat ik

het niet, dat al onze listen en lagen tegenover
dien zo verspland zoudt zijn?

— Natuurlijk, na de les weet men altijd meer
dan daarvoor. Waart hij het niet die hij het
eerst aanrade Willibald in een krankzinnig-
gesticht te zetten?

— Natuurlijk als enig middel om uw familie
van den hongerdood te redden.

— En wiens schuld is het dan dat wij verho-
nieren? De lieve schoonzvader, de werkster!

— Rudiger!

— De speculant, de meeneidige, de valsche
dief, die grafelijke vijers loot met zijne mil-
lioneen. Als uw vermogen, waarop ik heb
gekend, niks dan een inbeelding blijkt te
zijn, is dat mijn schuld?

— En achter de deur klopte een kinderhart of
het besten zou, en groote droomerige oogen
stonden wij open van schrik door de spleet,
naar de volk zonnestofjes en de twee geelwitte,
verwongen gezichten.

— Melanie kruiste de armen over de borst.

— Nu nog, schone, geef zij een zeer linke
man om u uw leven lang te laten verlesenen
met het geld van uw vrouw! Bah! ik heb
maar geleerd op de miljoenen van mij en mijn
vader; toen ge die hadt, diecht ge niet meer
aan een staatszaak, niet waar? Enfin ge zult
het nu moeten inzien! Ga eenigen tijd op
de schoolbanken of zie ge nog niet, dat er niets
verrecherlijks is dan uw tijd te verslijten
zoals hij hebt gedaan van andersmans geld.

— Als zweepselgen vielen de woorden op de ziel
van den jongen achter de ijzeren kelderdeur.
En liever er diepe sporen na en reton er het
zwakte, fijne vleesch open.

Hij zag door de spleet, half waanzinnig van
medelijden met den vader, die zich niet ver-
degen kon en zich nu klein moest voelen heel
klein tegenover zichzelf en zijne vrouw.

— Met de kracht der wanhoop klemde hij zijne
kleine hand om den ijzeren knop.

— Nu zag hij een vreemd licht in de oogen van
zijn vader, die langzaam het bleke gelaat
ophief.

— Geen woord, hij keerde zich om en wilde
gaan. Maar eens stond hij weer naast hem,
en smekend nu, klomk het weer:

— Rudiger, vergeef me! Ik was waanzinnig.

— Knappe, slimme diplomaat! Ha, wat ik

het niet, dat al onze listen en lagen tegenover
dien zo verspland zoudt zijn?

— Natuurlijk, na de les weet men altijd meer
dan daarvoor. Waart hij het niet die hij het
eerst aanrade Willib